Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

ATILIM

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı Haziran 1974

Sömürücü zümrelerin çıkarına işliyen bugünkü adaletsiz vergi sistemi kökünden değiştirilmelidir.
(TKP programından)

Kördüğüm

Saldırı Meclis içinde ve dışında atbaşı gidiyor. CHP, yaptığı açıklamada: «Faşizmi özliyenlerin yurdun değişik yerlerinde tezgâhlar kurduklarını» belirtti. Başbakan, Senatoda, aşırma bir dille, bu saldırılarda başı AP'li politikacıların çektiğini söyledi.

Görünen köy kılavuz istemez. Af tasarısıyla akla, kara, bütün oyunlar ortaya döküldü. AP, DP, büyük burjuvazi seçimlerde uğradıkları yenilgiye boyun eğmiş değillerdir. Kurulan koalisyon hükümetini aşındırmak, bu ortaklığı yıkmak için işbirlikçi çevreler ve Amerikalı patronları ellerindeki bütün araçları, olanakları kullanıyorlar. MSP'li saylavların yarısını toptan satın aldılar.

Büyük burjuvazi, onun partileri, devlet mekanizmasında pek çok önemli kilit yerlerini ellerinde tutuyor. Kendisini «gölge hükümet» sayan MİT, CİA'in koltuğu altında. Sarı sendika ağaları, Tunç'lar Demirellerin yanında. Savcısı, polisi, Sancar gibi generaller, Sükân gibi faşistler, hepsi birden halkın üstüne yürüyor. «Bozkurtlar»-faşist komandolar kanlı kışkırtmalarına hız verdiler. Cadı kazanı kaynıyor.

Af sorunuyla memlekette ilerici ve gerici güçlerin karşılıklı yer alımı iyice belli oldu. Geniş halk yığınları dostla düşmanı daha açık görebiliyor. MSP'nin başını çekenlerin içleri çıfıt çarşısından daha bozuk çıktı. Böylesi bir oluşma beklenmedik değildi. Bu gibiler her zaman halka hiyanet edebilirler. Onların yaradılışı Demirellerden ayrı değildir. TKP böylesi bir tehlikeyi halka duyurdu, onu uyanık olmıya çağırdı.

İşçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki, halkımızla Amerikan emperyalizmi arasındaki, ilericilikle gericilik arasındaki çelişkiler, savaş daha da sertleşiyor. Bu savaşta başarı bütün yurtsever güçlerin elele vermelerine, örgütlenebilmelerine, memleket çapında eyleme geçebilmelerine bağlıdır. Böylesi bir dayanışma, cephe birliği zorunluktur.

Büyük burjuvazinin, faşizme yelken açan Demirellerin bağladıkları kördüğüm ancak yığınların güncel savaşlarıyla, güç birliğiyle çözülür. TKP bu çetin savaşın içindedir.

Ortak bildiri

6 Mayısta TKP ve YKP Merkez Komiteleri delegeleri buluştular. Karşılaşma yürekten, kardeşlik havası içinde geçti. Her iki delegasyon, Türkiye işçi sınıfının, emekçilerinin Amerikan emperyalizminin baskısına ve faşizm tehlikesine karşı; Yunan halkının askersel faşist cunta rejimine, Amerikan egemenliğine karşı çetin, ağır koşullar altında savaştıklarını belirtti. Her iki ülke halkları sömürüden, politik bağımlılıktan kurtulmak, Amerikan ve NATO üslerini topraklarından kaldırmak, saldırganlık bloku NATO'dan çıkmak için, demokrasi ve sosyal ilerleme için savaşıyor.

Her iki delegasyon, Türkiye ve Yunanistan işçi sınıflarının, emekçi halklarının sert baskılara, kovuşturmalara baş eğmediklerini, her iki ülkenin gerçek bağımsızlığı ve demokrasi için yerli, yabancı gericiliğe karşı direnen bütün güçleri ulusal tek cephede birleştirmek uğrunda öngül bir savaş yürüttüklerini saptadı. Her iki parti, her iki ülkenin yürüttüğü haklı savaşı destekliyor. Her iki parti, üyelerine, yönetici militanlarına ve bütün yurtseverlere, ilericilere karşı uygulanan yığınsal tutuklamaları, işkenceleri, kesilen cezaları yerer ve hepsinin hemen serbest bırakılmalarını kesinlikle istiyor.

Her iki parti, savaşlarını destekliyen kardeş partilere, Sovyetler Birliğine, sosyalist ülkelere, halklarına, bütün ilerici örgütlere, kişilere içyükümlerini sunar.

TKP delegasyonu, Yunanistan'da anti-demokratik diktatoraya karşı direnişte, işçilerin savaşında önemli bir olay niteliği taşıyan YKP'nin IX. Kongresi üstüne verilen bilgiyi içtenlikle karşıladı.

Her iki delegasyon, Türkiye'de gerici çevrelerin, Yunanistan'da faşist cuntanın Akdenizin Doğusunda, Ege denizinde yarattıkları durumu kaygıyla belirtiyor. TKP ve YKP, Kıbrıs'ın karasularına 6. Amerikan filosunun girmesini yerer ve bu sulardan hemen çekilmesini ister. Her iki parti, emperyalistlerin ve onlara bağlı işbirlikçi Türk-Yunan çevrelerinin Kıbrıs'ın içişlerine karışmalarına karşıdır. Kıbrıs halkının haklı savaşını kesinlikle destekler. Onlar, Kıbrıs devletinin bağımsızlığından, bölünmezliğinden, toprak bütünlüğünden, Rum ve Türk topluluklarının aralarındaki ilişkileri kardeşçe, barışçıl yollarla düzenlemelerinden yanadır.

Her iki delegasyon, Ege denizi sorununun, her şeyden önce, her iki ülkeyi ve halklarını amansızca ezen, sömüren uluslararası tekellerin kendi aralarındaki çatışmaların, Amerikan emperyalizminin stratejik plânlarının açığa vurduğunu gösteren bir olay olduğunu belirtir. Onlar, bu durumu bile bile sertleştiriyor. Halkların gözlerini ana sorunlardan başka yana çekmek amacıyla şövenizmi körüklüyorlar Hem Türkiye'nin militarist, oligarşik kumkuması, hem Yunan faşist cuntası birbirleriyle sıkıfıkıdırlar. Bunlar, sosyalist ülkelere, Türk ve Yunan halklarına karşı NATO'nun saldırganlık plânlarını yürütmiye hazırdırlar. Pentagon'un, NATO'nun sürekli tertipledikleri askersel manevralara Türk ve Yunan savaş birliklerinin katılmaları bunu doğruluyor.

Her iki delegasyon, Türk ve Yunan işçi göçü sorununu görüştü. Bu sorunun çözümlenmesi yolunda, bundan böyle de dayanışma ve eylem birliğinin kuvvetlendirilmesi zorunluğunu belirtti.

TKP ve YKP, Arap ülkeleriyle İsrail arasındaki sorunun, İsrail'in girmiş olduğu bütün Arap topraklarından şartsız çekilmesini öngören Güvenlik Kurulu'nun kararına göre, barışçı yollarla çözümlenmesini, Filistin halkına yasal haklarının sağlanmasını destekler.

Her iki partinin delegasyonları, Balkan yarım adasının, Akdenizin bir barış bölgesi olması ülküsünü paylaşır. Her iki parti, gerginliğin yumuşamasından, barış ve güvenlikten, Avrupa'da güvenlik ve dayanışmadan, tepe toplantısının çağırılmasından yanadır. Komünist harekette politik ve ideolojik birlik, komünist partiler arasında dayanışmanın güçlenmesi, emperyalizme karşı, barış, demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm uğrunda başarılı savaşın ön şartıdır.

6. 5. 1974

1 Mayıs savaşı

TKP işçi sınıfının ülke sorunları etrafında birleşmesini, uluslararası devrimci harekete bağlanmasını zorunluk sayıyor. Bu uğurda 54 yıldır savaşıyor. TKP şimdi bu alanda da yeni atılımlar içindedir.

Ortak mücadele

Militarist klik, generaller, gerici basın şovenizmi körüklüyor. İzmir'de Kordon'daki NATO karargâhını bir tarafa bırakmışlar, Kıbrısı ele alıyorlar. Kıbrıs'taki Türklerden söz ediyorlar.

Kıbrıs'tan söz edenler Türkiye'de Kürtlerin varlığını tanımıyorlar. Oysa Kürt halkı öteki azınlıklar gibi, belli illerde, gelenek ve görenekleriyle, tarihleriyle yaşıyor, bu topraklar üzerinde oturuyor. Evlerinde, köylerinde Kürtçe konuşuyorlar. Ama bu yurttaşların hükümet dairelerinde ana dillerinde konuşmaları yasaktır.

Kürtler yalnız Türkiye'de değil, İran'da, İrak'ta, Suriye'de de var. Kendisine ilerici diyen kimi Kürt yurttaşlar, ulusal sorunun çözümünü başka yolda görüyorlar. Komşu İrak'ta ulusal cepheden kurulu ilerici bir hükümet var. Kürtlere özerklik tanıdı. İrak Komünist Partisi, Kürt halkının hakları uğrunda, böyle bir özerklik için savaştı, savaşıyor. Ama şimdi, gözünü Batı'ya çeviren Molla Barzani, işi petrol-silâh alışverişine döküyor. Bu arada Kürt komünistlerinin kanına girmekten de çekinmiyor.

TKP, Kürtlerin demokratik hakları için öteden beri savaşagelmiştir. TKP, Kürtlere karşı sürdürülen zorbalığa, süngüyle «özümseme» politikasına karşıdır. Kürt halkını, onun ulusal, demokratik haklarını savunuyor. TKP, Leninci ilkeleri, her ulusun kendi sorunlarını kendisinin çözmesi, ana dilinde okuması, yazması, devlet dairelerinde ana dilinde konuşması, yayın yapması ilkelerini programına almıştır. Programda, «TKP, ırk ve ulus aşağılamasına karşıdır» deniyor. Baskı ve teröre son verilmesi isteniyor. Bu durum komünistlerin ve yurtseverlerin önüne büyük ödevler koyuyor. Kürt halkının savaşı, Türkiye işçi sınıfının, tüm halkımızın anti-emperyalist, demokratik savaşıyle sımsıkı bağlıdır.

Memlekette, halka demokratik haklar, özgürlükler sağlıyacağını vaadeden bir hükümet işbaşındadır. Ama Türk Ceza Kanunundaki faşist maddeler, Sıkıyönetim ve «Devlet Güvenlik Mahkemeleri» yürürlüktedir. 122 bin kişilik kadrosuyla MIT, işkence uzmanları, devlet mekanizmasındaki gericiler, yerli yerinde duruyor. Büyük burjuvazi komandoları sokaklara saldı; politik, ekonomik sabotaj ve saldırılarını hızlandırdı. Bu çetin koşullar içinde de olsa, işçi sınıfımız 1 Mayış bayramını çeşitli biçimlerde kutladı, ekonomik, politik isteklerini de ileri sürdü. Bildiriler dağıtıldı, emekçi katmanlar eylem birliğine, dayanışmaya çağırıldı. Yurt dışında çalışmaya zorlanan işçilerimizin 1 Mayısı, çok heybetli oldu. Emekçilerle uluslararası birlik, dayanışma gösterileri daha somut biçimler aldı. Batı Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde, çeşitli ulusların emekçileri kızıl bayraklarla, ulusal ve uluslararası istemlerini dile getiren pankartlarla, omuz omuza yürüdüler. Türk işçileri yığın yığın katıldı yürüyüşlere, en başta yer aldı: «Türkiyede işçi sınıfının partileri serbest olmalıdır!», «NATO'ya paydos!», «Köylüye toprak, herkese iş!» yazılı pankartlar taşıdı. «Genel politik af-bütün tutuklulara özgürlük!», «Sıkıyönetim ve Güvenlik Mahkemeleri» kaldırılmalı!», «Ceza Kanunundan faşist maddeler: 141, 142 ve 146 çıkarılmalıdır!» haykırışları Türk işçisinin büyüyen bilincini dile getirdi. Şili halkıyle dayanışma, işçi, emekçi birliği üstüne söylenen şarkılar, 1 Mayısın Türkiye'de de resmen işçi bayramı olması istekleri dillerden düşmedi.

Bu yılki 1 Mayış gösterileri, TKP'nin yıllardır ortaya attığı sloganların, işçi sınıfının, emekçi katmanların istemleri olduğunu doğruladı.

Portekizde faşizm yenildi

Dünyada kuvvetlerin yer alımı bağımsızlıktan, barış, demokrasi ve sosyalizmden yana değişiyor. Halklar kölelik zincirlerini kırıyor, bağımsızlıklarına kavuşuyor.

Portekiz halkının yarım yüzyıllık savaşına Angola, Mozambik ve Gine Bisao halklarının 13 yıllık ulusal direnişi de eklenince, Portekiz'de 50 yıllık faşist diktatora alaşağı edildi. Kaetano'yu NATO da kurtaramadı, suç ortaklariyle birlikte tutuklandı, bir adaya sürüldü. Gizli polis dağıtıldı. Gerici ve faşist elemanlar kilit mevkilerden atıldı. Zındanlar boşaltıldı. Faşist rejimin, 48 yıl boyunca terör altında çalışmaya zorladığı Portekiz Komünist Partisi yasal hakkını aldı, legal oldu. Sosyalist Parti ve öteki ilerici politik örgütler, halk yığınları özgürlüklerine kavuştu. 1 Mayıs Portekiz emekçilerinin ulusal bayramı oldu. İşçi sınıfı, halk 50 yıldan beri ilk defa olarak, dünya emekçilerinin sömürüye ve emperyalizme karşı uluslararası savaş ve dayanışma günü 1 Mayısı özgürce kutladı.

Faşist rejimi yıkan ilerici subaylar komünistlerle, sosyalistlerle bir masaya oturdular. Angola, Mozambik, Gine Bisao halklarına bağımsızlık tanınması, halk yığınlarının demokratik haklarının genişletilmesi, ulusal cephenin kurulması, seçimlere gidilmesi sorunları ele alındı. Komünist ve sosyalist partilerin de katıldığı ortak bir hükümet kuruldu.

Faşist rejimin yıkılması Portekiz işçi sınıfının, halkın uzun yıllardır yürüttüğü çetin mücadelenin en büyük kazanımıdır. Komünist Partisi, «bu kazanımların savunulması ve daha da ileri götürülmesi günün sorunudur ... Ülkeyi seçimlere kadar yönetecek geçici hükümet döneminde halkın geniş katmanlarından oluşan Ulusal Cephe güçlendirilmelidir» diyor ve bunun için savaşıyor.

Faşist rejimi yıkan Portekiz halkı ülkede sosyal ve politik hayatın demokratikleştirilmesi yolunda yeni adımlar atıyor. Türkiye Komünist Partisi, ilerici, devrimci güçler, halkımız Portekiz'deki bu olumlu gelişmelere gönülden seviniyor, Portekiz emekçilerinin faşizme karşı zaferini kutluyor.

Sosyalist dünyada

● Sosyalist ülkelerin toprakları dünyanın % 26'sını, nüfusu ise dünya nüfusunun % 33'ünü teşkil etmektedir. 1972 yılında bu ülkelerde dünyadaki sanayi ürünlerinin % 39'u üretilmiştir.

● Geçenlerde 25 yaşını dolduran Ekonomik Yardımlaşma Konseyi (EYK) üyesi ülkelerin (Alman Demokratik Cumhuriyeti, Bulgaristan, Çekoslovakya, Küba, Macaristan, Moğolistan, Polonya, Romanya ve Sovyetler Birliği) nüfusu dünya nüfusunun onda birini teşkil etmekte, fakat bu ülkelerde dünyadaki sanayi üretiminin üçte biri, elektrik enerjisi üretiminin beşte biri, çelik üretiminin dörtte biri, suni gübre üretiminin üçte biri, çimento üretiminin dörtte biri sağlanmaktadır.

● EYK üyesi ülkelerde sanayi üretimi 1973 yılında 1950 yılına oranla 8,5 misli, milli gelir 5,7 misli, dış ticaret 10 misli artmıştır.

● 1971–73 yıllarında EYK üyesi ülkelerde safi milli gelir artışı şöyledir: ADC — % 17, Bulgaristan — % 25, Çekoslovakya — % 17, Macaristan — % 19, Moğolistan — % 17, Polonya — % 30, Romanya — % 38, Sovyetler Birliği — % 19.

ATILIMI OKU VE OKUT!

İKİ KOMÜNİST SANATÇIYI ANIYORUZ

Nazım Hikmet

(1902–1963)

Nazım Hikmet hayata gözlerini yumduğunda 60 yaşını biraz aşmıştı. Ve bedence de, gönülce de gencecik bir insandı. Komünist savaş yaşamıyle ise çoktan ölümsüzler arasında yer almıştı.

Olup olacağı altmış yıllık bir ömür. Fakat ne kadar zengin, ne kadar coşkun bir yaşam! Göz kamaştırıcı, ama dosdoğru, tertemiz bir hayat yolu: Paşa torunu ve yüksek bir memur oğlu olarak dünyaya geliş; Ulusal Kurtuluş Savaşı başlayınca Anadoluya geçiş; Türkiye Komünist Partisine giriş; işçi sınıfı davası, devrim davası uğrunda parti saflarında, yazı hayatında 30 yıldan fazla süren savaş ...

Nazım Hikmet TKP'nin bir sıra neferiyken de, Merkez Komitesi üyesiyken de emekseverliği, alçakgönüllüğü, disipline bağlılığı ile genç yoldaşlara örnek olmuş; komünizme, Partiye sadakati herşeyden üstün tutmuştur. Politik yaşamında olduğu gibi, sanat hayatında da daima Parti açısından hareket eden, her zaman Marksizm-Leninizm öğretisini kılavuz edinen Nazım Hikmet, Oktobr Devrimi'nin yaratıcısı, dünya devrim hareketinin dayanağı Sovyetler Birliğine inancı, bağlılığı devrimciliğin temel taşı saymıştır.

Nazım Hikmet şair olarak, destan, piyes, roman yazarı olarak dünyanın en büyük sanatçıları arasında yer aldıysa, bunu herşeyden önce, insanlığın bugünü ve yarını için tek umut ışığı olan komünizm ülküsüne bağlanmasına, işçi sınıfının partisi saflarında yer almasına borçludur.

İnandığı davayı, bir an olsun sarsılmadan, sonuna kadar savunan, sanat yapıtlarında da coşkunlukla yücelten Nazım Hikmet emekçi insanı baştacı yapmıştır. Emekçileri sömürenlerle, aldatanlardan ise nefret eder. Bunu küçük bir şiirinde şöyle dile getirmiştir:

Düşman

Bursada havlucu Recebe,
Karabük fabrikasında
tesviyeci Hasana düşman,
fakir köylü Hatçe kadına,
ırgat Süleymana düşman,
sana düşman, bana düşman
düşünen insana düşman,
vatan ki insanların evidir,
sevgilim, onlar vatana düşman ...

Orhan Kemal

(1914–1970)

Ünlü yazarımız Orhan Kemal'i de bir Haziran günü kaybettik (2 Haziran 1970). Daha genç yaşlarında devrimcilik yolunu tutan, Türkiye Komünist Partisi saflarında yer alan Orhan Kemal, Türk edebiyatında işçi sınıfını konu edinen sanatçıların başında yer almıştır. 10 cilt hikâyenin, 27 roman ve 5 tiyatro oyununun yazarı olan Orhan Kemal, çocuk denecek yaşta fabrikalarda çalışmış, daha sonra da ekmeğini kazanmak için çeşitli işler yapmış, komünizme inancı dolayısıyle defalarca hapse atılmıştır.

Yaşamı boyunca işçi sınıfından uzaklaşmayan, işçilerle arkadaşlığını sürdüren Orhan Kemal, bir yandan emekçilere Partinin sözünü götürürken, öte yandan onların sorunlarını, dertlerini yürekten benimsemiş ve bunları yapıtlarında yansıtmıştır. Bunun içindir ki, yapıtları işçiler, emekçi yığınlar arasında geniş ölçüde yayılmış; sevilir, aranır hale gelmiştir. Orhan Kemal'in dünya görüşü ve yapıtları ilerici sanatçıları geniş ölçüde etkilemektedir ve bugün birçok genç yazarlar Orhan Kemal'i örnek almaktadırlar.

Sovyetler Birliğinde

● Halkın yüzde yüz okur-yazar olduğu Sovyetler Birliğinde lise düzeyinde genel öğrenim mecburidir. Halen ülkede her üç kişiden biri şu veya bu dereceli bir okula devam etmektedir. Yeryüzünde her dört bilim adamından biri Sovyetler Birliği yurttaşıdır.

● Sovyetler Birliği ucuz kitap basımı ve bunların toplum tirajı bakımından dünyada baş yerde bulunuyor. Yarım yüzyılda iki buçuk milyondan fazla kitap ve dergi yayımlanmıştır ve bunların toplam tirajı 40 milyarı aşmaktadır.

● Sovyetler Birliğinde bugün 8 bin gazete ve 6.300 dergi yayımlanmaktadır. Bunların toplam tirajı 320 milyonu bulmaktadır. Her Sovyet ailesine dört gazete ve dergi düşmektedir. En yüksek tirajlı gazeteler şunlardır: «Pravda»: 10 milyon, «Komsomolskaya Pravda»: 10 milyon, «İzvestiya»: 9 milyon.

● V. İ. Lenin'in yapıtları 1918 yılından bu yana 102 dilde olmak üzere 11 bin defa yayımlanmıştır.

Topraklarımızdaki bütün yabancı üsler kaldırılmalıdır.

(TKP programından)

Gerçek yardım

Son zamanlarda haşhaş ekimi üzerinde başlıyan gelişmeler, emperyalist devletlerin, özellikle Amerikan'nın yaptığı «ekonomik ve askeri yardımlar»ın içyüzünü de ortaya koydu. Ecevit hükümeti, haşhaş ekimine konan yasağın kaldırılacağını açıklayınca, Vaşington iki gangster saylavını Ankaraya gönderdi. Beyaz Saray'ın bu adamları «haşhaş ekerseniz size yardımı keseriz» diye dişlerini gösterdiler.

Bu davranış, emperyalizmin cibilliyetini çırıl-çıplak ortaya koymaktadır. Bu olay, yardım adı altında memleketimize giren Amerikan sermayesinin başlıca amacının ekonomik gelişmemizi baltalamak, ulusal endüstrinin kurulmasını engellemek, yurdumuzu bir sürüm ve sömürü pazarı olarak tutmak olduğunu yıllardır söyliyen komünistlerin, TKP'nin görüşünü bir kez daha doğrulamaktadır.

Türkiye'ye, bir de Sovyetler Birliği'nin, öteki sosyalist ülkelerin yaptığı ve yapmakta olduğu yardım vardır. 1972 yılının Mayıs ayında tam kapasiteyle çalışmaya başlıyan Aliağa Petrol Rafinerisi, önümüzdeki aylarda üretime açılacak ve Türkiye'nin en büyük endüstri kuruluşu olan İskenderun Demir-Çelik Kombinası, Seydişehir Alüminyum Fabrikası, Bandırma Asit Sülfürik Fabrikası, Artvin Lif-levha Fabrikası ve Arpaçay Barajı Sovyetler Birliğinin bu dostça yardımının birer anıtıdır. Bu anıtın temelleri bundan 40 yıl önce yine büyük komşumuzun yardımiyle kurulan Nazilli ve Kayseri kombinalarına dayanıyor.

Sovyetler Birliği, bir yandan ulusal endüstrimizin omurgasını teşkil eden bu dev işletmeleri kuruyor, öte yandan da bu işletmelerde çalışacak teknik kadroları, uzmanları yetiştiriyor. Üstelik büyük komşumuz bütün bu yardımları devlet sektörüne, halkımıza yapıyor.

TKP, Türkiye'nin emperyalist boyunduruktan kurtulması, ekonomik ve sosyal bağımsızlığına kavuşması için yürütülen savaşta büyük komşumuzla ve öteki sosyalist ülkelerle olan karşılıklı fayda ve dostluğa dayanan ilişkilerin geliştirilmesi için direniyor.

Komünist partisini duyur!

Böylesi bir başlık neden attık? Partinin dününü, bugününü, yarınını açık seçik görebilmek için! Komünist Partisini duyurmak demek, güncel, somut eylem demektir. Yığın savaşlarıyla sıkı bağlanmak demektir.

TKP bir silkinme, kalkınma, yeni bir girişim içindedir. Bu atılım, yığın çıkışları, işçi, sendika hareketleri içinde yansımaktadır. 1 Mayısta gösteri yürüyüşüne örgütlü, düzenli katılan Türkiyeli işçiler Batı Berlin caddelerinde: «Türkiye işçi sınıfının partilerine özgürlük!» sloganını haykırdılar. Hamburg, Bremen grevlerinde Türkiyeli işçiler: «TKP yaşıyor, savaşıyor!» sloganıyla patronların karşısına dikildiler. Türkiyede, bunca baskılara, yasaklara bakmıyarak, TKP'nin gazeteleri yayılıyor, radyoları yığınsal dinleniyor.

TKP'nin politik belgileri halka, yığınlara mal oluyor. Bunun en iyi örneğini genel af direnişinde görüyoruz. Türkiye, bıçakla keser gibi, ikiye bölündü. Bir yanda: halk düşmanı, ulusal bağımsızlık, demokrasi düşmanı partiler. Demireller, Bozbeyliler, Bayarlar. Ve, arkalarında Amerikalı. Karşılarında işçi sınıfı: sendikalar, Bunların yanında: Öğretmen, gençlik, teknik elemanlar kuruluşları! Milyonları buluyor af direnişine katılanlar. TKP, bu halk direnişinde aktif rol oynuyor. Af Komitelerinin oluşmasına komünistler, parti örgütleri önemli katkıda bulunuyor.

TKP eylemlerle kendisini ortaya koyuyor, tanıtıyor. Yığınlara kendisini böyle duyuruyor. Ama bu, TKP'ni başka tür tanıtmamak anlamına gelmez. TKP'ni burjuvazi yasaklamış diye onun sözünü etmemek bir tür oportünizmdir. Böylesi bir akım, TKP'nin içinde, bir zamanlar vardı. Partinin yığınlara duyurulmasına karşı olanlar, açıktan likidatörlüğe, partiyi dağıtmıya gittiler. Parti bunları, sıralarından temizledi.

TKP yeni girişim ve oluşumlar içindedir. Yeni örgütler, yeni kadrolar gelişiyor. Yığınlara inemiyenler, «fabrikalar TKP'nin kalesidir» parolasına pek kulak vermiyenler, legal ve illegal eylemleri ayarlayamıyanlar oportünist yalpalanmalara yatkındırlar. Partiyi duyurmak bir mihenk taşıdır. Uyanık olalım! Eylemle, her araçla TKP'ni duyuralım!

Sendikalarda birliğe doğru atılım

Türk-İş'te, Tunç grubuna, Ziya Hepbir gibi CİA ajanlarına karşı direnme gelişiyor. Genellikle bu gelişmeyi, işçi sınıfının, sendikal plânda birliğini bulmaya doğru atılımlarının yoğunlaşması olarak nitelemek mümkündür. İşçi sınıfı, Tunç grubunun sarı, yani büyük burjuvaziden, emperyalist tekellerden yana niteliğini anlamaya ve ona göre davranmaya başlamıştır. Birçok işçi ve sendikacı Türk-İş'ten ayrılıyor, DİSK'e giriyor. Sosyal-Demokrat sendikalar da Türk-İş'te kalarak sarı yönetimin, yani Tunç grubunun yerine, gerçek, işçi sınıfından yana bir yönetim geçirmek için mücadele edeceklerini açıkladılar. Gerek DİSK'e girme, gerekse Türk-İş'te kalarak Tunç grubunun yerine işçi sınıfından yana bir yönetim kurma girişimleri işçi sınıfının sendikal ve politik alanda birliğini sağlamaya yönelik bir tutumdur. İşçi sınıfını parçalayanlar, onun birliğini engelleyenler, «partilerüstü» paravana ardında burjuvaziden yana bir politika yürütmek isteyen Halil Tunç ve grubudur. Burjuvazi sendikalardaki ajanları eliyle sömürü düzenini, sınıfsal politikasını sendikalara dayatmakla sendikaları, genellikle işçi sınıfını parçalamak taktiğini uygular. İşçi sınıfını parçalamak, burjuvazinin hegemonyasını yürütmek için uygulamak istediği başlıca yöntemlerden biridir. Buna karşı devrimci tutum, işçi sınıfının birliğini sağlamaya çalışmak ve bu amaca ulaşmak için şaşmaz, aralıksız bir mücadele yürütmektir. TKP'nin yeni program tasarısında işçi sınıfının birliği bundan ötürü önemle ele alınmıştır. Sarı sendikacılığı demaske etmek, Türk-İş yönetimini sarı sendikacılardan temizlemek, işçi sınıfının birliğini sağlamak için zorunlu bir yoldur.

Kazanımları savunmak

Türkiye uzun süren kanlı bir bağımsızlık savaşından sonra, bağımlı bir duruma düştü. Yine uzun ve kanlı bir mücadeleden sonra işçi sınıfının ve öteki devrimci güçlerin elde ettiği demokratik haklardan önemli bir kısmı sıkıyönetim terörüyle geri alındı, Anayasadan çıkarıldı. Örgütlü ve yığınsal bir savaş yürüttüğünden ötürü, bu devirde yalnız işçi sınıfının haklarına saldıramadılar. Ne var ki, işçi sınıfının Anayasaya geçirdiği, grev, toplu sözleşme ve sendikalaşma gibi hakları sonradan çıkarılan kanunlarla iyice budanmıştı. Sınırlandırılmıştı.

Uluslararası alanda da kazanımların elde tutulması önemli bir sorun olarak beliriyor. Şili olayları bunun en son örneklerinden biridir. İşçi sınıfının, öteki devrimci, ulusal, anti-emperyalist güçlerin, büyük burjuvaziye, emperyalizme karşı elde ettikleri kazanımları elde tutmak neden önemlidir? Önemlidir, çünkü elde edilmiş kazanımlara dayanarak yeni yeni haklar elde etmek mümkündür. Demek oluyor ki, kazanımları genişletmenin başlıca yollarından biri de elde edilmiş olanları savunmaktır.

TKP programında seçimlere, halkın iradesine bağlı kalınacağı açıkça belirtilmiştir. Ama TKP kazanımları elde tutmanın gereğini de duymuştur. Kazanımları elde etmenin başlıca yollarından biri halkın oyu ile iktidara geldikten sonra, halkın demokratik haklarını daha da genişletmek, işçi sınıfını, emekçi yığınları egemen kılmak, yığınların ekonomik, politik, sosyal bütün isteklerini yerine getirmektir. Bunun için de emperyalizmin, büyük burjuvazinin, büyük toprak beylerinin hegemonyasına kesinlikle son verecek bütün devrimci reformları başarmak, bütün devrimci araçları kullanmak gereklidir.

Sendikalar işçi sınıfının yığınsal ve bağımsız örgütleridir. Sendikalar ekonomik, sosyal ve politik bütün sınıfsal ve ulusal sorunların işçi sınıfının, emekçi halkın yararına çözümlenmesi için çaba göstermelidir.

TKP sendikaların burjuvanın politikasına alet edilmesine, sarı sendikacılığa karşı, genel grev, dayanışma grevi haklarının elde edilmesi, sendikal ve toplu sözleşme haklarının genişletilmesi için sürekli bir savaş yürütür.

(TKP programından)